ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ AIMÉ GIRON

Ο ΠΟΝΕΜΕΝΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ

ΓΗΡΑΙΟΣ βαρῶνος ντὲ Κορβινύ, πεθαίνοντας, ἄφησε διὸ γιοὺς καὶ μιὰ ὀρφανὴ ἀνεψιά, τὴ Βέρθα. Σύμφωνα μὲ τὰ ἔθιμα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, τὸν τίτλο τοῦ βαρώνου τὸν ἐκληρονόμησε ὁ πρωτότοκος Οὔγος, ποὺ ἦταν τριάντα χρονῶν. Ὁ δευτερότοκος Ροβέρτος, μικρότερος κατὰ τέσσερα χρόνια ἀπὸ τὸν ἀδελφό του, πῆρε τὸν τίτλο τοῦ ἱππότου.

Ἡ Βέρθα ἦταν μιὰ κοπέλλα εἴκοσι χρονῶν μὲ λυγερὸ ἀνάστημα καὶ τριανταφυλλένια θωριά. Εἶχε χάσει πολὺ νωρὶς τὴ μητέρα της καὶ τὴ θεία της κι' ἐπειδὴ δὲν εἶχε οὔτε περιουσία, οὔτε προστασία, ἀναγκάζοταν νὰ παραμένη ὡς φιλοξενουμένη στὸν πανάρχαιο πύργο τῶν Κορβινύ, διεγείροντας, χωρὶς νὰ τὸ θέλη, μιὰ διαρκῆ ἐρωτικὴ ἀντιζηλία μεταξὺ τῶν δύο ἀδελφῶν, τοὺς ὁποίους προσπαθοῦσε κάθε τόσο νὰ καταπραΰνη μὲ λόγια γλυκὰ καὶ ματιὲς ἱκετευτικές.

Ἕνα πρωΐ, ἡ Βέρθα καθόταν κοντὰ στο παράθυρο καὶ κεντοῦσε, ἐνῶ ὁ Ροβέρτος βημάτιζε σκεπτικὸς μέσα στὴν εὐρύχωρη αἴθουσα τοῦ πύργου, κάνοντας ν' ἀντηχοῦν τὰ σπηρούνια τῶν ὑποδημάτων του.

— Αὐτὸ τὸ προνόμιο τῆς πρωτοτοκίας εἶνε ἀπαίσιο! φώναξε ἔξαφνα ὁ Ροβέρτος. Εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ ζῶ μέσα στὸν πατρικό μου πύργο, κοντὰ στὸν ἀδελφό μου, σὰν ζηλιάνος ποὺ περιμένει ἀπὸ ὥρα σὲ ὥρα νὰ πεταχτῆ στὸ δρόμο καὶ νὰ ψοφήση ἀπὸ τὴν πεῖνα...

— Μὰ ὁ ἀδελφός σας, τοῦ παρατήρησε ἡ Βέρθα, εἶνε ἀπέναντί σας ἀρκετὰ περιποιητικὸς καὶ μεγαλόψυχος....

— Μὲ αὐτὴ ἡ συμπεριφορά του εἶνε ἴσα ἴσα ποὺ μοῦ προκαλεῖ τὴν ἀγανάκτησι. Ἐπιθυμοῦσα νὰ μοῦ φέρεται ἀλλοιῶς. Κι' ἄλλωστε τί δικαιώματα ἔχει αὐτὸς περισσότερα ἀπὸ μένα γιὰ νὰ νάναι ἐδῶ μέσα ὁ ἀπόλυτος κύριος; "Ἔχει τὰ πάντα καὶ ἐγὼ δὲν ἔχω τίποτε ἄλλο, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν πιστό μου ὑπηρέτη Λουδοβίκο, τὸ γρήγορο ἄλογό μου καὶ τὸ δυνατὸ σπαθί μου...

— Μονάχα αὐτὰ ἔχετε, ἱππότα; τὸν ρώτησε μὲ ἀμηχανία ἡ Βέρθα, κοκκινίζοντας.

— Αὐτὰ μονάχα, ἐκτὸς ἂν μοῦ ἀνήκει κι' ἡ ἀγάπη τῆς κόρης ποὺ ἀγαπῶ ἀπ' τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου καὶ ποὺ δὲν ἐλπίζω νὰ τὴν κάνω γυναίκα μου, ἂν δὲν μοῦ δώση τὴ συγκατάθεσι τοῦ ὁ πρωτότοκος ἀδελφός μου....

— Ἀλλάμενο! ψιθύρισε ἡ νέα, ἀναστενάζοντας.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἡ βελονα ποὺ κεντοῦσε, τρύπησε τὸ δάχτυλό της καὶ φάνηκε μιὰ κόκκινη σταλαγματιὰ αἵματος. Ὁ Ροβέρτος ἔσκυψε ἐπάνω στὸ χέρι τῆς Βέρθας καὶ μ' ἕνα φιλὶ ρούφηξε τὸ αἷμα τῆς πληγῆς της.

— Τί κάνετε, ἱππότα; εἶπε ἐκείνη μὲ ταραχή.

— Πίνω τὸ αἷμα ποὺ βγαίνει ἀπ' τὴν καρδιά σου, ἡ ὁποία ἴσως χτυπᾶει μόνο γιὰ μένα! ἀπάντησε ὁ Ροβέρτος.

Ἔξαφνα ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ μπῆκε μέσα ὁ Οὔγος, συνοφρυωμένος καὶ μὲ τὴν παλάμη του στὴ λαβὴ τοῦ ξίφους. Προχώρησε ἀργὰ πρὸς τὸν ἱππότη, κοιτάζοντας μὲ πολὺ μαῦρα φλογερὰ μάτια τον τὸ ἥρεμο πρόσωπο τῆς Βερθας.

— Μπράβο, ἱππότα! φώναξε στὸν ἀδελφό του. Φαίνεται πὼς ἢ ἔχασες τὰ μυαλά σου ἢ ἔγινες θρασύς. Δὲν σεβεσαι οὔτε τὸ σπίτι ποὺ σὲ φιλοξενεῖ, οὔτε τὴ μνηστὴ τοῦ κυρίου σου, ποὺ σὲ ἀνέχεται...

— Ἀληθινά, ἀπάντησε ὁ Ροβέρτος, τὸ σπίτι εἶνε δικό σου, δικαίμε κληρονομικοῦ δικαιώματος. Ἀλλ' ἀμφιβάλλω, βαρῶνε, ἂν καὶ ἡ δεσποινὶς εἶνε κτῆμα σας. Ἐξουσιάζει, ὑποθέτω, τὴν καλλονή της καὶ τὴν καρδιά της...

— Δὲν ἀγαπῶ τὶς φιλονεικίες, ἱππότα. Ἐπιτρεψέ μου ὅμως νὰ σοῦ παρατηρήσω, ὅτι ὁ ἄνδρας ποὺ φέρει τὸ ὄνομα τῶν Κορβινύ, ὀφείλει νὰ χύνη μᾶλλον τὸ αἷμα τοῦ ἐχθροῦ στὶς μάχες, παρὰ νὰ ρουφᾶ μὲ φιλιὰ σταλαγματιὲς αἵματος ἀπὸ ἕνα τρυπημένο δάχτυλο γυναίκας...

— Δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ μαθήματα, κύριε βαρῶνε, ὁ δευτερότοκος υἱὸς τοῦ βαρώνου τῆς Βουργουνδίας...

— Ἐν τούτοις, κύριε, οἱ δευτερότοκοι τῆς ἐποχῆς μας λησμονοῦν πολλὰ πράγματα. Ἄλλοτε ἔτρεχαν στὰ πεδία τῶν μαχῶν καὶ κερδίζαν ξένα ἐδάφη ἢ ἔμπαιναν στὰ πλοῖα καὶ κατακτοῦσαν μακρυνὰ νησιά....

— Ἔχετε δίκηο, κύριε βαρῶνε... Οἱ δευτερότοκοι δὲν ἔχουν πειὰ κανένα δικαίωμα στὴν κατοικία καὶ στὴν περιουσία τοῦ πατέρα τους. Δὲν ἔχουν δικαίωμα νὰ νέμωνται οὔτ' ἕνα χωράφι γιὰ νὰ ζοῦν ἀνεξάρτητοι. Δὲν ἔχουν δικαίωμα οὔτε νὰ ἀνταποκρίνονται στὴ φωνὴ μᾶς καρδιᾶς ποὺ ἴσως τοὺς ἀγαπᾶ...

Λέγοντας αὐτά, ὁ ἱππότης κύτταξε θλιβερὰ τὴ Βέρθα, ποὺ φαινόταν ἀφοσιωμένη πάνω στὸ ἐργόχειρό της.

— Μάθε, ἱππότα, εἶπε ὁ Οὔγος, ὅτι δὲν σοῦ κλείνω τὴν πόρτα μου, οὔτε σοῦ ἀρνοῦμαι θέσι στὸ τραπέζι μου... Θέλω ὅμως νὰ μὴ λησμονῆς ποτὲ ὅτι εἶμαι ὁ πρωτότοκος τῆς οἰκογενείας μας....

— Κι' ἂν τύχαινε νὰ τὸ λησμονήσω, θὰ ἔσπευδες νὰ μοῦ τὸ ὑπενθυμίσης ἐσύ, ἀποκρίθηκε ὁ Ροβέρτος μὲ ἕφος εἰρωνικὸ καὶ πικρὸ χαμόγελο. Θὰ σὲ ἀπαλλάξω ὅμως ἀπ' αὐτὴ τὴ φροντίδα. Δόξα τῷ Θεῷ, ὁ πιστός μου Λουδοβίκος ἔχει καρδιὰ γεμάτη ἀφοσίωσι. Τὸ ἄλογό μου ἔχει πόδια γρήγορα κι' ἀκούραστα. Τὸ ξίφος μου ἔχει λαβὴ γερὴ καὶ λεπίδα κοφτερή. Μπορῶ μ' αὐτὰ νὰ πάω ὅπου θέλω γιὰ νὰ κερδίσω τὸ ψωμί μου, τὴ δόξα καὶ τὸ θάνατο, χωρὶς νὰ ἐξουσιάζομαι ἀπὸ ἄλλον κανέναν, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ βασιλιὰ μου καὶ τὸ Θεό μου.

— Κάμε ὅπως σοῦ ἀρέσει, ἱππότα. Ἂν φύγης, θὰ σὲ συνοδέψω μὲ τὶς εὐχές μου καὶ ἡ ἐξαδέλφη σου Βέρθα, ποὺ πρόκειται νὰ γίνη γυναῖκα μου καὶ βαρωνὴ ντὲ Κορβινύ, θὰ προσεύχεται πάντα γιὰ σένα!....

— Ἀλήθεια, Βέρθα, θὰ τὸν παντρευτῆς; ρώτησε ὁ Ροβέρτος, χλωμιάζοντας καὶ τρέμοντας.

— Ὀφείλω ἀγάπη καὶ ὑπακοὴ στὸν κύριο καὶ ἄρχοντά μας, ἱππότα! ἀποκρίθηκε ἡ Βέρθα χωρὶς νὰ σηκώση τὰ μάτια της ἀπὸ τὸ κέντημά της.

— Πολὺ καλά, εἶπε ὁ Ροβέρτος. Μπορῶ λοιπόν, δεσποινίς, νὰ φύγω χωρὶς στενοχώρια... Μοῦ παρεῖχες ὡς ἐλεημοσύνη μιὰ μικρὴ συμπάθεια, ἐνῶ ἐγὼ ἐπίστευα ὅτι μ' ἀγαποῦσες! Εἴθε νὰ εὐτυχήσης μὲ τὸν ἀδελφό μου! Ἐπιτρέψατέ μου τώρα, ὡς μεγίστη καὶ ὑστάτη χάρι, νὰ ἀσπασθῶ τὸ χέρι σου, τὴ στιγμὴ ποὺ ἐγκαταλείπω τὸν πατρικό μου πύργο, χωρὶς ἐλπίδα ἐπιστροφῆς....

Ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ὥρα, ὁ ἱππότης ἔφευγε καβάλλα στ' ἄλογό του

Καί, χωρὶς νὰ περιμένη τὴν ἄδεια τῆς Βέρθας, ἔσκυψε πάνω στὸ ἄσπρο καὶ λεπτοκαμωμένο χέρι της μὲ τὸ ματωμένο ἀκόμη δαχτυλο. Μὰ καθὼς τὸ φιλοῦσε, τὰ χείλη του βάφτηκαν ἀπὸ μιὰ πορφυρὴ σταλαγματιά.

Ἔπειτα πλησίασε τον ἀδελφό του μ' ἕνα παράξενο χαμόγελο στὰ χείλη καὶ, βγαζοντας μὲ μιὰ περήφανη χειρονομία τὸ καπέλλο του ποὺ τὸ κοσμοῦσαν μεγάλα φτερά, τοῦ εἶπε:

— Ἐπιτρεψέ μου, ἀδελφέ μου, νὰ σὲ φιλήσω καὶ σένα... Δὲν πρόκειται πειὰ νὰ ξαναδοῦμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον σ' αὐτὸν τὸν κόσμο....

Καὶ λέγοντας αὐτά, φίλησε τὸ βαρῶνο στὸ μέτωπο, πάνω στὸ ὁποῖο ἄφησαν τὰ χείλη του μιὰ κόκκινη βούλα. Ἦταν τὸ αἷμα ἀπ' τὸ τρυπημένο δάχτυλο τῆς Βέρθας. Ὁ Ροβέρτος, βλέποντάς το, γέλασε πικρά.

— Συγγνώμην, βαρῶνε! εἶπε. Τὸ φιλί μου ἄφησε στὸ πρόσωπό σου ἕνα κακὸ σημάδι, τὸ αἷμα τῆς βαρόνης ντὲ Κορβινύ. Αὐτὴ τὴ στιγμὴ μοιάζεις, μὰ τὴν ἀλήθεια, μὲ τὸν Κάιν, ὅταν ἦταν ἀλειμμένος μὲ τὸ αἷμα τοῦ Ἄβελ. Ἡ βούλα αὐτὴ μπορεῖ νὰ ἐξαλειφτῆ μὲ λίγο νερό. Ποτὲ ὅμως δὲν θὰ σβυστῆ ἀπὸ τὴν καρδιά σου ἡ ἀνάμνησι τοῦ δευτεροτόκου ἀδελφοῦ σου!...

Καὶ βάζοντας τὸ καπέλλο του στὸ κεφάλι ἀγέρωχο καὶ περιφρονητικά, βγῆκε χωρὶς νὰ παρατήρηση οὔτε τὴν ὀργισμένη ἔκφρασι τοῦ Οὔγου, οὔτε τὴν ἐφιαλτικὴ χλομάδα τῆς Βέρθας...

* * *

Ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ὥρα ὁ ἱππότης ἔφευγε καβάλλα στ' ἄλογό του, μαζὺ μὲ τὸν πιστό του ἀκόλουθο. Στὴν κορυφὴ ἑνὸς λόφου, ἀπ' ὅπου φαινόταν ὁ λευκὸς πύργος τῶν ντὲ Κορβινύ, στάθηκε συλλογισμένος καὶ κύτταξε τὴν πατρικὴ του κατοικία, ποὺ τοῦ ξυπνοῦσε τόσες γλυκειὲς ἀναμνήσεις... Ἔξαφνα ὕψωσε τὸ χέρι του καὶ ἄφησε τὴ θλίψι του καὶ τὴν ὀργή του νὰ ξεσπάση σ' αὐτὰ τὰ λόγια:

— Χαῖρε, ὡραῖο καὶ ἀλησμόνητο σπίτι, φωλιὰ ὅπου μὲ ζέσταινε ἡ ἀγάπη τῆς μάνας μου καὶ τοῦ πατέρα μου! Χαῖρε! Ὅσο κι' ἂν σ' ἀγαπῶ, δὲν μοῦ ἀνήκεις πειά... Εἶχα σ' ἐσὲ ἕναν ἀδελφό, ἀλλ' αὐτὸς ἦταν ἕνας τύραννος... Εἶχα μιὰ ἀγαπημένη, ἀλλ' αὐτὴ θὰ γίνη γυναῖκα τοῦ ἀφέντη της... Χαῖρετε λοιπὸν ὅλα! Ἐγὼ θὰ πλανιοῦμαι ἀπὸ δῶ καὶ πέρα μονάχος ἀνάμεσα στὸν κόσμο... Ἐμπρός! Πόλεμος πλάκωσε στὴ Βαυαρία... Ὁ Μαξιμιλιανὸς ἑτοιμάζεται γιὰ μάχες φονικές... Ἔχω ἀκόμη τὸ ἄλογό μου γιὰ νὰ τρέξω παντοῦ, ἔχω τὸ σπαθί μου γιὰ νὰ σκορπίσω τὸ θάνατο γύρω μου, ἔχω τὸν πιστό μου ἀκόλουθο γιὰ νὰ μὲ θάψη ὅταν σκοτωθῶ καὶ νὰ μὲ κλαίη ὅσο θὰ ζῆ!....

Τὰ λόγια αὐτὰ τὰ πικρὰ καὶ θλιμμένα εἶπε ὁ ἱππότης καὶ ροβόλησε κάτω ἀπ' τὸ βουνὸ μὲ τὰ μάτια διαφυσμένα, τραβώντας πρὸς τὸ ἄγνωστο, πρὸς τὸν θάνατο!..

AIMÉ GIRON

μεγάλη τοιχογραφία ποὺ παρίστανε τὸ κατόρθωμα τοῦ Δεγοζόν. Τὸ θηρίο ἦταν ζωγραφισμένο ἀνάσκελα, μὲ τὴ λόγχη μπηγμένη στὸ στῆθος του καὶ ξεψυχοῦσε. Ὁ Δεγοζόν, πεσμένος κάτω, προσπαθοῦσε νὰ σηκωθῆ κρατῶντας πάντα τὸ σπαθί του, ἐνῶ κοντά του ἕνας ἀπὸ τοὺς σκύλους του, χτυπημένος ἀπὸ τὸ τέρας, ξεψυχοῦσε μὲ ἀγωνία...